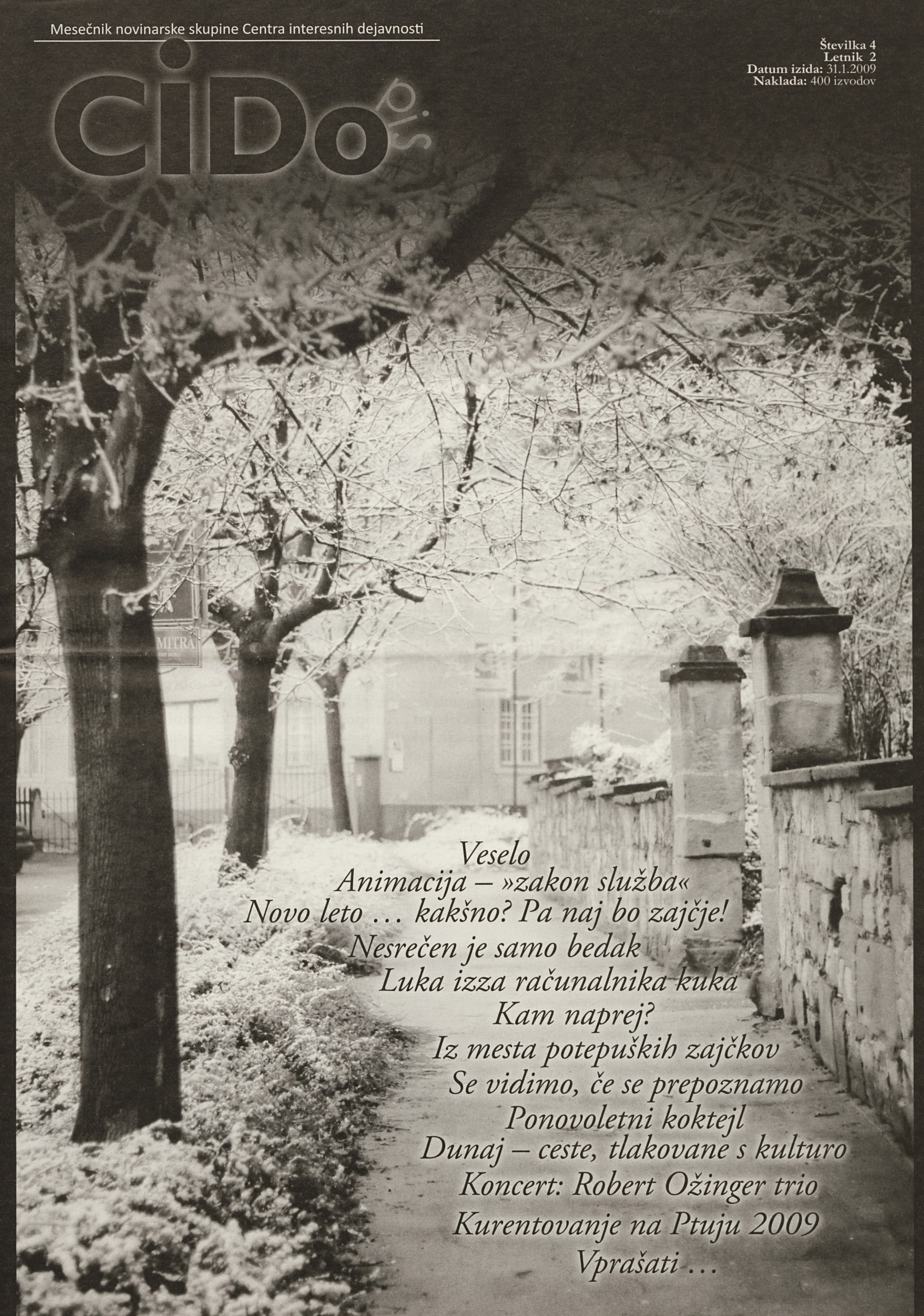

*Veselo
Animacija – »zakon služba«
Novo leto ... kakšno? Pa naj bo zajčje!
Nesrečen je samo bedak
Luka izza računalnika kuka
Kam naprej?
Iz mesta potepuških zajčkov
Se vidimo, če se prepoznamo
Ponovoletni koktejl
Dunaj – ceste, tlakovane s kulturo
Koncert: Robert Ožinger trio
Kurentovanje na Ptuj 2009
Vprašati ...*

Veselo

Po veselem decembru je že minil še veseli januar. Veseli zato, ker je tudi ta mesec prav lep: malo smo se namreč umirili po krasnih, a napornih praznikih, se podali novim učnim in drugim izzivom naproti, na Ptuju dobili pošteno snežno odejo, vedno bliže pa je tudi pust ... In zato bo vesel še februar (:). Kot ima vsak mesec svoj čar, pa ga ima tudi vsak Cidopis, zato vas znova vabimo na prijetno bralno popotovanje v našo Cidovo deželo. Pa srečno pot!

Polona Ambrožič, urednica Cidopisa in mentorica novinarske skupin Centra interesnih dejavnosti

Foto: Andrej Lamut

Mladi Ptujčani in delo

Animacija – »zakon služba«

Kakršno koli že je stanje v naših denarnicah, nam v dijaških in študentskih letih po navadi primanjkuje denarja za to in ono malenkost, zato je tu študentsko delo. Ko prvič prelistamo katalog možnih služb, je na prvi pogled videti, da moraš imeti za vsako delo 18 let in da je točilni pult praktično edina možna zaposlitev za dijaka ali študenta. Vendar Ptuj ne ponuja le tega. Nekaj je srečnejšev, ki imajo v teh letih službo, ki je idealna za dela željne mlade, priložnost za zabavo in zaslužek obenem. Šola je obremenitev, ki nam vzame veliko časa, če želimo imeti dobre ocene, je pa prosti čas še vedno naša izbira, in če se kdaj zgodi, da ga imamo preveč, ga lahko preživimo tudi nekoliko drugače – z delom. Starši znajo biti pri tem ovira, vendar lahko s pravilnim pristopom delo štejemo kot nabiranje izkušenj in kot nekaj prav tako potrebnega, kot je zabava v raznih ptujskih lokalih, povrh nas preveva še zadovoljstvo, saj smo denar zaslužili sami. S tem pa tudi razbremenimo denarnice staršev. Torej argumentov za in proti je veliko, »zakon služba«, o kateri bo v nadaljevanju tekla beseda, pa je animatorstvo.

Če smo natančnejši, animatorstvo v Grand hotelu Primus, saj je edini hotel na Ptuju, ki to ponuja. Trinajst animatorjev, ki skrbijo za zabavo gostov, je ta služba zaznamovala predvsem in najprej v pozitivnem smislu. Najmlajši izmed njih, Urban, ima šele 14 let.

Piše: K. J.

Med njihove redne projekte spadajo otroška animacija, sprejemanje gostov na običajnih hotelskih večerjih, kjer vsak dan napovedjo tudi dogajanje za naslednji dan, oblikovanje novoletnega programa, pričakovanje gostov na različnih stalnih dogodkih, kot so Vinske zgodbe, predstave Tadeja Toša, animacija na posebnih rimskih večerjih in po naročilu – za abrahame, poroke, tudi igranje klavirja za goste itd. Včasih je njihova dodatna naloga tudi pomoč v gostinstvu in večinoma imajo že določene stalne vloge, glede na interese in sposobnosti. Že tradicionalni projekt, ki ga organizirajo Terme Ptuj, so Rimske igre, ki ste jih lahko spremljali poleti lani in jih lahko pričakujemo tudi letos avgusta, prav tako pa temeljijo na animaciji, od otroške animacije do delavnice mečevanja, trebušnih plesalk in rimskega bazarja s prodajo tovrstnih oblek.

V zadnjem obdobju so bili organizirani še različni novi projekti, ki so jih prav tako izpeljali animatorji, na primer božični vlakec za otroke, ki je imel svoj cilj v Primusu s pogostitvijo in darilom Božička (animator Mitja in škratje). Včasih se za boljšo voljo otrok tudi našemijo, kot so to storili za božič, sicer pa so njihova stalna delovna obleka rimska oblačila, posebne obleke vestalke za dekleta in tudi za fante. Del letošnjega novoletnega programa je bil tudi Sam Sparrow show, torej popestritev programa za goste in neke vrste avtorsko delo animatorjev, ki so v šov vključili svoje plesne sposobnosti in tudi igranje na saksofon.

Pri takšnih projektih lahko vsak v program vtisne nekaj svojega, poskuša vključiti lastne talente. Tako oblikujejo predstave, ki ne bi mogle nastati brez prilagajanja, timskega dela in mlade ustvarjalne energije. Hotel jim tako da možnost, da se izrazijo in pokažejo svoje talente, s tem pa dokažejo gostom, da jim je njihova zabava in dobro počutje prioriteta. S Primusom je nekako oživel turizem na Ptuju, animatorjem pa je dal možnost za delo predvsem v času raznih praznikov, od novoletnih do

poletnih počitnic, ko je hotel tudi najbolj poln. Gosti imajo tudi možnost, da jim svoje otroke zaupajo, kadar si želijo čas zase ali preprosto potrebujejo varstvo. Njihov naslednji večji projekt bo animacija gostov na rimskem praznovanju, ki ga tradicionalno organizirajo vsako leto v času, ko so Rimljani praznovali neke vrste novo leto po julijanskem koledarju in v njihovih deželah takrat zakoni niso veljali. Razne poklicne prigode in življenje s takim delom mi je v pogovoru opisala ena izmed stalnih Primusovih animatork, Dora Lenart, ki obiskuje 4. letnik Gimnazije Ptuj in dela v hotelu od marca lani. V delu uživa, preizkusila pa se je že praktično v vsem, od sprejemanja gostov do vodenja božičnega vlakca, varstva otrok in otroške animacije.

»V teh letih je to najboljša služba, saj se obenem zabavaš in služiš. Delo v hotelu je zelo razgibano, poleg tega sem se pri tem lahko tudi nekaj naučila, si nabrala izkušnje,« je na kratko opisala, k temu pa še dodala: »Za to delo v osnovi potrebuješ nekaj znanja tujih jezikov, dovolj samozavesti, nekaj discipline in smisla za humor, velika prednost pa je tudi, če te veseli delo z ljudmi. V naši ekipi so dobri odnosi, zato lahko skupaj uspešno sodelujemo in se zabavamo.«

Pri ustvarjanju jih usmerja in jim razporeja urnike njihova mlada

Foto: Andrej Lamut

vodja Maja Račević, ki ima do njih prijateljski odnos, poskuša biti razumevajoča in spodbujati njihovo kreativnost. Del Primusovih štirih zvezdic gotovo predstavljajo tudi animatorji, ki gostom popestrijo počitnice in tako tudi dvigujejo raven kakovostne ponudbe. Za konec pa lahko rečemo le še: »Ave!« Lep rimski pozdrav!

Biblioterapevtsko pero o knjigi Zajčje leto

Novo leto ... kakšno? Pa naj bo zajčje!

Novoletni prazniki so navadno v znamenju zaobljub, lepih želja in pozitivnih misli. Vendar nas dejanski vstop v novo leto pozdravi z mačkom, razdraženim želodcem in naglim upadom prvotne zagnanosti za izpolnjevanje novoletnih zapovedi. In šment, spet mi paše čik ob kavici, žinganje s kolegi in kos čokoladne torte s smetano po dunajcu s pomfrijem. Ko bi imela dovolj volje, da bi zdržala vsaj mesec dni po začrtanih smernicah, da bi se počutila zadovoljno! Prav občudujem ljudi z železno voljo in asketsko držo, ki nosijo pobožen izraz na obrazu, ker črpajo pozitivno energijo iz lista solate v želodcu, mineralov iz vode in sončnih žarkov! Kdaj bom imela poln kufer starih neplodnih navad, ki me spravljajo v slabo voljo? Kdaj, kdaj, kdaj ... Kdaj?! Zadnjič mi je skoraj uspelo obuti športne copate in se podati na sprehod, a se je nekako na hitro zmračilo in ceste ni bilo videti nikjer ... Vendar skoraj še ni zajca ujel. Kaj pa, če bi ga?

Piše: Maruška Samobor Gerl

Ne za novo leto, marveč na začetku pomladi, je novinar Vatanen ujel zajčka, ki sta ga z delovnim kolegom fotografom zbila in mu zlomila zadnjo tačko. Zajček mu je počival v naročju in Vatanen se je v tistem trenutku odločil, da mu bo pomagal. Tako je začel zajčje leto, polno sprememb in izzivov.

Najprej je zajčka odnesel k najbližjemu lokalnemu veterinarju. Ta ga je oskrbel in Vatanenu dal nekaj napotkov za skrb divjega dolgouhca. Nato se je odpravil v hotel v kraj Heinola, kjer je pričel urejati stvari, da pusti staro življenje za sabo. Prodal je čoln in prijatelju naročil, naj mu nakaže denar, odslovil ženo, ki ga je utrujala in omejevala, ter se skupaj z zajčkom odpravil na pot.

Kakšno je bilo zajčje leto bivšega novinarja? V zaporu na ozemlju Sovjetske zveze, kjer je končal potovanje, so na kratko popisali prekrške in sumljive okoliščine, v katerih je bil udeležen.

Brez uradnega dovoljenja je nekaj dni posedoval divjo žival. Nato je brez ribiškega dovoljenja lovil ribe skupaj s čudakom Hannikainenom (ki je med drugim raziskoval skrivnosti finskega predsednika). V gozdnem požaru, kjer je imel nalogo zganjati divje živali z ogroženega območja, je zanemaril svojo dolžnost in s Salosensaarijem pil na črno skuhamo domače žganje. Pritepen je prenočil v skednju, kjer je odkril mrliča in ga z mize zvrnil na tla. Na priložnostnem delu je sodeloval pri nezakonitem prilaščanju ostankov nemškega orožja, ki ga

je pomagal vleči iz vode in prodajati. Mučil in ubil je krokarja, ki mu je več dni kradel hrano. Na priložnostnem delu, ko je popravljajl kočo, je trpinčil smučarskega učitelja Kaartinena, ki mu je ukradel zajca za žrtvovanje božanstvom. Prepozno je obvestil oblasti o medvedjem brlogu – zato jo je skupil eden izmed vojakov tam nastanjenega tabora – nato pa se udeležil nezakonitega lova nanj. Brez povabila je prisostvoval na večerji zunanjega ministrstva. Na podlagi lažnih podatkov je zdravil bolnega zajca v državnem inštitutu v Helsinkih, brez denarnega nadomestila. Pijan je pretepel tajnika desničarske stranke mladih, s kolesom se je peljal proti Keravi in se kljub zakonskemu stanu zaročil z gospodično Heikkinen. Nato se je podal v nezakonit lov za medvedom, ki je njemu in zajcu stregel po življenju. Brez orožnega lista, potnega lista in vizuma je

prečkal mejo med Finsko in Sovjetsko zvezo ter tam ubil medveda.

Na koncu si je izprosil bivanje v celici skupaj z zajcem in čakal na razsodbo. Poslali so ga v helsinške zapore, kamor so sprejeli tudi dolgouhca. Tam sta skupaj prebila precej časa in medtem ju je obiskoval pisec pričujoče knjige. Na koncu je slednji dobil obvestilo, da sta Vatanen in zajec pobegnili. Po pripovedovanju sodeč naj bi Vatanen tako hrepenel po svobodi, da je nekega dne preprosto z zajcem v roki stopil skozi stene zapore in skupaj z njim in zaročenko Leilo Heikkinen izginil neznano kam.

Pestro zajčje leto! Zakaj ne kar zdaj?

Kva dogaja?

O lublan skoz moj uč Ponovoletni koktejl

Tokrat se Lublančanka oglašja s Ptuja. Zakaj? Prvič zato, ker sem se med dvotedenskimi božično-novoletnimi prazniki ležanja na kavču, obkrožena z gorami sladkarij, navadila na ležerno življenje, ki sem ga bila vajena doma, drugič, ker se bo začelo izpitno obdobje, ko študentje pobegnejo kot mravlje pred vodo v svoje domače kraje in študentski dom postane hiša duhov, in tretjič, ker se več kot polovica restavracij, ki sprejema študentske bone, zapre, ko kuham sama zase, pa se ne potrudim, kot bi se, če bi kuhala še za koga. Hja, pa sem pograbila vse mogoče izgovore, da sama storim isto.

Piše: Maruška Samobor Gerl

Najprej se bom dotaknila bonov. Zadnja dva tedna so v nebo vpijoča tema, razlog za mini neuspešen protest študentov, ko se jih je šest najedlo v menzi državnega zbora, in razlog za tih, po mojem mnenju tudi neuspešen odpor, ki nam nalaga, naj ne kupujemo bonov, dražjih od štirih evrov. Opažam, da damo študentje veliko na simboliko. Zanj smo se pripravljene odpovedati marsikateremu užitku. »Hej, za Filotom se je odprla nova tajna restavracija, ki 'ma tud' bone. Dons gremo tja jest. Kolk' je že bon? A štir' trideset al' kaj? Ufff ... no, pol pa n'č ...« In ugasnila je iskrice v očeh, nasmešek je zbledel in izraz na obrazu je pričal o zatopljenosti v misli, premlevanju svoje nesreče in žalovanju za izgubo. Za simboliko so nekateri pripravljeni žrtvovati najboljše trenutke užitka! In družba to zelo ceni in spodbuja.

Ob tem sem se spomnila na medije in njihovo podpihovanje odpovedovanja užitkom – novoletne zaobljube! Ženske revije in reklame so prepredene z zankami spodbujanja občutkov krivde, očiščevanja 'zapackanih črev', topljenja špeha in odvečnih kilogramov, nasvetov za spravlanje brezobličnega telesa nazaj v predpraznično obliko, zapovedi oblačenja, da prikrijemo šlauhe, ki nam visijo preko pasu kavbojk ... Kot bi bilo normalno, da se posilimo za praznike in ponovno posilimo po njih. Najprej si kapitalizem mane roke zaradi zapravljanja črednih množic za pretirane količine hrane in nepotrebnosti, potem pa si jih mane zaradi ponudbe očiščevalnih pripomočkov, od tablet, nizkokaloričnih probiotikov, ki jih predstavljajo kot rešitev za popraznično napihnjenost, do desertov 'brez slabe vesti' itd. Ljudje podlegajo sporočilom medijev, saj obložena miza za praznike, post in telovadba po njih pomenijo pripadnost družbi, porajajo občutke sprejetosti in nenezadnje ponujajo temo za pogovore ob kavici tipa 'Danes nisem še nič jedla – A res?

Foto: Andrej Lamut

Jaz pa sem včeraj dve uri telovadila v fitnessu, si moreš misliti? *Dve uri!* In tipa 'Danes sem si malico prinesla v službo, pa še to samo sadje.' 'Ja, tudi jaz! Kaj pa boš pripravila za kosilo? Jaz kuham zelenjavo na pari in dušeno ribo. Po teh praznikih mastne hrane niti videti ne morem več!' To je dokaz, da je internalizacija idej in idealov potrošništva uspela. Zato mu lahko zaželimo samo srečno pot, da nadaljuje začrtano smer, ki jo podpihujemo s svojo plitkostjo in z njo tragikomično

oblikujemo lastno podobo po njegovi šabloni. Odgovor na to je lahko naš um, razmišljanje z lastno glavo, kar poraja naslednje področje razprave.

Razmišljanje z lastno glavo je po mojem mnenju cilj človeka, ki diplomira in konča faks. Vendar se mi ob načinu delovanja fakultetnega programa to trenutno zdi malo verjetno. Dva tedna novoletnih počitnic, dva tedna predavanj in nato spet mesec dni odsotnosti s faksa? V tem mesecu pa pisanje izpitov, kjer je zaželeno navajanje profesorjevih zamisli in citiranja njegovih priljubljenih teoretikov. Lastna nota se v najboljšem primeru ne točkuje ali celo kaznuje z odbijanjem točk, kritično razmišljanje pa je dovoljeno samo v primeru, da študent sklene isto kot profesor. Vendar se je na sistem in delovanje profesorjev neplodno jeziti. Študentje imamo poleg študija malo morje možnosti za samouresničevanje, faks pa dokončamo tako, da nas bo znotraj danih možnosti najboljše zadovoljeval. Tisti, ki želijo okvirje spreminjati, se povzpnejo malo više in organizirajo proteste, ki se navadno sfižijo, saj nimajo trdne opore. Trenutno so

predmet za otresanje nezadovoljstva in tožarjenje zaradi 'delanja krivice ubogim študentom' študentski boni. In na tej točki naj sklenem z vprašanjem: ali se zdijo štirje evri za bon za restavracijo, kjer ti postrežejo s tvojo najljubšo hrano za prste polizat, res velik strošek ob dejstvu, da v diskoteki in nočnih lokalih v istem večeru napravimo petkrat toliko? No ja, sicer pa je vse stvar priorit.

Kam naprej?

Piše: Uroš Sitar

Ljudje smo v življenju nenehno postavljeni pred odločitve. Nekatere moramo sprejemati dnevno, spet druge sprejememo enkrat, a imajo dolgoročne posledice. Ena takih je nedvomno tudi odločitev ob koncu osnovne šole o tem, kje nadaljevati šolanje.

zadnjega ne vedo, kaj bi vpisali, tako po ure prežidajo za računalnikom, obiskujejo CIPS, listajo razpise in podobno. Časa res ni več veliko in kmalu bo odločitev, kakršna koli že bo, morala pasti. Čeprav je na prvem mestu še vedno osebna želja, ki jo seveda omejuje učni uspeh, je ob odločitvah o nadaljevanju šolanja dobro razmišljati tudi o tem, kje in

stvar res vsaj malo zanimati.

Sicer pa se zadnjih nekaj let dogaja predvsem to, da je posameznikov, ki se odločijo, da po končani osnovni šoli šolanje nadaljujejo v neki poklicni srednji šoli, vedno manj. Že dolgo je namreč v zraku trend gimnazij. Predvsem se to dogaja od takrat, ko zanje ni več tako strogih omejitev. Tako lahko danes vidimo, da težav s številom učencev nimajo več le osnovne, ampak tudi srednje šole, predvsem tiste poklicne. Zanimivo pa je, da se to dogaja ravno šolam, ki izobražujejo za poklice, po katerih delodajalci množično povprašujejo.

V začetku januarja sem tako obiskal tržnico poklicev, ki jo je organizirala Osnovna šola Videm pri Ptuj. Pripravili so jo v telovadnici, udeležili pa so se je predstavniki večine srednjih šol severovzhodne Slovenije. Učencem in staršem so se predstavile predvsem poklicne srednje šole, tam pa so bili tudi predstavniki gimnazij. Dobro je, da se učencem ponudi možnost, da na hitro kaj izvedo o široki paleti poklicev in programov. Vse skupaj seveda kaže na to, da otrok, vsaj tistih, ki so trenutno vključeni v vzgojno-izobraževalni sistem, ni tako veliko, da bi lahko pokrili potrebe po dijakih vseh srednjih šol, po drugi strani pa je to posledica široko odprtih vrat gimnazij, ki so vsaj zadnjih nekaj let, če se omejim na gimnazijo Ptuj, velikodušno sprejemale dijake. Spomnim se, da tako množičnih predstavitev srednjih šol moja generacija še ni bila deležna, čeprav je od tega minilo le pet let. Čeprav je priljubljenost gimnazij mogoče opaziti že dlje, se mi vseeno zdi, da se jih preveč povečuje. Res je, da odpirajo vsa vrata, niso pa tudi edina možnost, da človek uspe. Tudi osebe, ki so končale poklicno srednjo šolo, lahko nadaljujejo šolanje, ne na univerzitetnih programih – ob izjemah in dodatnih pogojih tudi – ampak predvsem visokošolskih. Vendarle je mogoče priti tudi do doktorata, če le imamo voljo in uspeh. Tudi sam nisem obiskoval gimnazije, a sem zdaj vseeno na fakulteti in se mi zdi, da nisem bil za nič prikrašan. Oziroma menim, da sem iz te srednje šole iztržil več kot bi na gimnaziji.

Spomnim se zadnjih zdrah glede pretefov na srednjih šolah, o katerih so pripravili kar celo oddajo na eni izmed komercialnih televizij. Pretefi in uničevanje šolskega inventarja, dogajalo se je na nekaterih poklicnih šolah, so dvignili na noge vso državo. Seveda je takšno početje sramotno in obtožujoče za vse sodelujoče, a se mi je najbolj ironično zdelo ravno to, da je ena izmed predstavnic neke gimnazije, ki je sodelovala v oddaji, vztrajno trdila, da je kaj takšnega mogoče samo na poklicnih šolah, češ da tega pri nas ni. Seveda so si gledalci lahko ustvarili vtis, da so poklicne šole prostor za pretep, zmerjanje in uničevanje inventarja, dijaki, ki jih obiskujejo, pa drugorazredni. Takšnih izgrediv gimnazije verjetno res ne poznajo, vendar pa po mojem mnenju nobena šola ni imuna na nasilje, ne samo fizično, ampak tudi psihično. Prah zaradi teh dogodkov pa se je dvignil predvsem zato, ker so dijaki dogajanje posneli in posnetke objavili. Vse to bi se prav lahko zgodilo tudi kje drugje.

Zanimivo je dejstvo, koliko pozornosti mediji v resnici posvečajo poklicnim šolam. Seveda s tem ne mislim na izjemo, ko so bile očrjene nekatere šole, ampak na splošno. Ob koncu štiriletnega srednješolskega izobraževanja gimnazijci opravljajo maturo, poklicne srednje šole pa poklicno maturo. Ko se bliža tisti čas, se o gimnazijski piše in razglablja na dolgo in na široko. Ko je matura odpisana, prav tako. O rezultatih, težavnosti in vsem aktualnem se razgovorijo tako na televiziji kot tudi v časopisu, poklicno maturo pa se komaj kaj omenja. Seveda se ob takem odnosu ne le medijev, ampak vse družbe ne smemo čuditi, da se trend vpisovanja v poklicne šole zmanjšuje. No, kakor koli že, odločitev nadobudnega osnovnošolca je samo njegova in bo, ne glede na to, katero pot bo izbral, pravilna, če bo pozneje v tej srednji šoli, z vsem, kar ponuja, zadovoljen.

Foto: Andrej Lamut

Ta vsekakor ni preprosta. Občudujem tiste, ki že v osnovni šoli vidijo točno izrisano podobo sebe kot osebe s točno določenim poklicem. Seveda pa je še vedno največ tistih, ki do

na katerem področju bo potem lažje dobiti službo. Vendar zgolj ozko gledanje na to, da je delo zagotovljeno, tudi ni pravo, saj potem ta poklic opravljamo vse življenje in te mora

V savni

Iz mesta potepuških zajčkov

Izmenjava se je začela. V ponedeljek, 5. januarja, me je v zgodnjih jutranjih urah letalo prek Züricha popeljalo v Helsinke. Moj novi dom za pol leta. Ko stojiš na polnem letališču, kjer se vsi poslavljajo, si ne moreš pomagati, da te ne bi navdajali mešani občutki. Po eni strani se je bilo težko posloviti od vseh, ki jih imam rada in so ostali doma, po drugi sem se veselila nove izkušnje, ki je postajala iz minute v minuto bolj realna.

Piše: Živa Rokavec

Na letališču v Helsinkih me je pričakala tutorica Mia in me s taksijem odpeljala do stanovanja. Nekaj časa sem zaskrbljeno pogledovala na taksimeter, ki se je približeval 50 evrom, potem me je Mia potolažila, da prvi prevoz "časti" univerza. Tukaj se res potrudijo, da se počutiš dobrodošlega in hitro domače.

Ko sem preizkusila ključce in odložila prtljago, sva se odpravili v bližnjo trgovino po osnovno hrano za večerjo in zajtrk. Potem mi je razložila, kaj bomo počeli v prihajajočem tednu, in se poslovila. Obsedela sem v prazni, nekoliko hladni sobi. Domotožje? Malo. Utrujenost? Izmučenost. Hitro sem potonila v svoj prvi finski spanec, zavita v spalno vrečo, primerno za temperature okoli -30 stopinj. Oči sem odprla šele ob 12h (naj mi bo v blago opravičilo, da je Finska eno uro pred Slovenijo). 6. januar je na Finskem praznik, zato je bilo vse zaprto. Tutorica med tednom dela, tokrat pa je imela prost dan, zato je mene in še dva erasmusca (all my children, kot nas kliče) popeljala po poti pisarn, ki jih bomo morali sami obiskati v tem tednu. Mednarodna pisarna na Metropoli (naša fakulteta), kjer dobimo potrdilo o študiju in obrazce za javni prevoz, Magistrat, da nas ne bodo obtožili nelegalnega bivanja v finski prestolnici, HOAS, kjer podpišeš pogodbo o stanovanju in pridobiš geslo za uporabo interneta, železniška postaja, kjer ti natisnejo mesečno vozovnico in kartico popustov za potovanje po Finski. Vsak študent ima z njo 50 odstotkov popusta na vse prevoze znotraj države. Izkaznica tukaj, podpis tam, izkaznica

tam, podpis tukaj. 5, 7, 40 evrov ... papirji in evri so kar deževali. Prvi teden na izmenjavi res ni poceni. Zvečer je sledil ogled filma in

Bela katedrala. Njeno stopnišče je najbolj priljubljeno zbiralništvo, ne glede na zunanje temperature.

skupna večerja pri Mii. Ob odhodu sem pred vrati videla poskakovati sivo kepico. Kaj je to?

Tukaj je premrzlo, da bi imeli potepuške mačke in pse, zato lahko naletiš na divje zajčke, ki ne pripadajo nikomur, so odeti v debele sive kožuhe in po smeteh iščejo hrano. Finci jih ne marajo, saj jim poleti v parkih oskubijo vse zelenje. Ob tem sem se spomnila na zgodbo finskega romanopisca Arta Paasilinne z naslovom Zajčje leto, kjer glavnega junaka prav tako na njegovi poti spremlja zajček. Ker sem ljubiteljica dolguhcev, so mi Helsinki v trenutku prirasli k srcu. Naslednji dan so odprli trgovine, zato sem opravila vso dokumentacijo po enakem vrstnem redu, nakupila rjuhe, brisače in košare za čim bolj domačo sobo in spoznala svoje nove sestanovke. Dve Nemki, Bolgarka in Španka. En prostor ostaja prazen. Pisana in prijetna družina. Ko sem opremila sobo, je v trenutku postala bolj

domača. Ostal je le hladni zrak, zato sem se odločila kupiti tudi majhen grelnik, da pričaram vsaj malo toplote. Mesto je namreč ovito v snežno belino. Vendar to je dobra stvar, saj je dan zato toliko bolj svetel. **Ko sem na televiziji ujela poročilo, da je bilo na Kobli -46 stopinj, sem se morala nasmehniti. Odšla sem na sever, da sem ubežala mrazu.**

V petek je sledil moj prvi šolski dan. Le orientacija. Kje je fakulteta, kje so predavalnice? Sprejeli so nas profesorji, se nam predstavili in od vsakega smo prejeli telefonsko številko in spletni naslov. **Pokličite nas, kadar koli želite, četudi sredi noči.** Odnosi med profesorji in študenti so res vrhunski in končno sem dobila občutek, da nisem le vpisna številka. Spoznala sem tudi sošolce. Veliko je Nemcev, saj sta študijska sistema primerljiva, Italijan, še ena Slovenka, Portugalec, Anglež itd. Vikend je minil v turističnem duhu orientiranja po središču mesta (prvi mesec je to še dopustno, potem se bom morala vesti bolj finsko, hehe).

Prvi teden brez fanta, ki bo vseeno ves čas v mojih mislih. Prva noč v novi sobi. Prvi večer ob pokovki s sestanovalkami. Prvi potepuški zajec. Prvi krožnik tradicionalne grahove juhe. Prvi pečen losos. Prvi šolski dan. Prvo drsanje na morju. Prva erasmus zabava. Prvi vikend. Prvi ogledi. Prve finske besede. Prva jezikovna zmeda med švedščino in finščino. Prva savna. Domotožje? Ne še. Utrujenost? Izmučenost, ampak prijetna. Moi Moi.

Se vidimo, če se prepoznamo ☺

Kurentanc, Kresovanje, Bazeni energije, Mladost v prastarem mestu, Vino ni voda, Terasa fest, Festival kitare, Filmski kompas so projekti, ki naredijo Ptuj mlad in ki v vsakem obdobju leta pritegnejo našo pozornost na ptujskih ulicah ali kje drugje.

Piše: K. J.

Organizira jih redka, če ne edina organizacija za študente na Ptuj – Klub ptujskih študentov (KPS). S svojim delovanjem nam mladim omogoča razne dejavnosti. Alen Iljevec, študent prava, ki je trenutno na čelu KPS-ja, je opisal številne ugodnosti, ki jih prinaša članstvo: »Cenejšje vstopnice za kopanje v Termah Ptuj, za razne prireditve, fitnes, popusti pri skupinskih smučarijah ali počitnicah na morju itd.« Pogoji za članstvo je le, da si študent in da prihajaš iz ptujske regije. Članov je vedno nekje med 100 in 150, vodstvo pa se srečuje vsakih 14 dni na rednih sestankih.

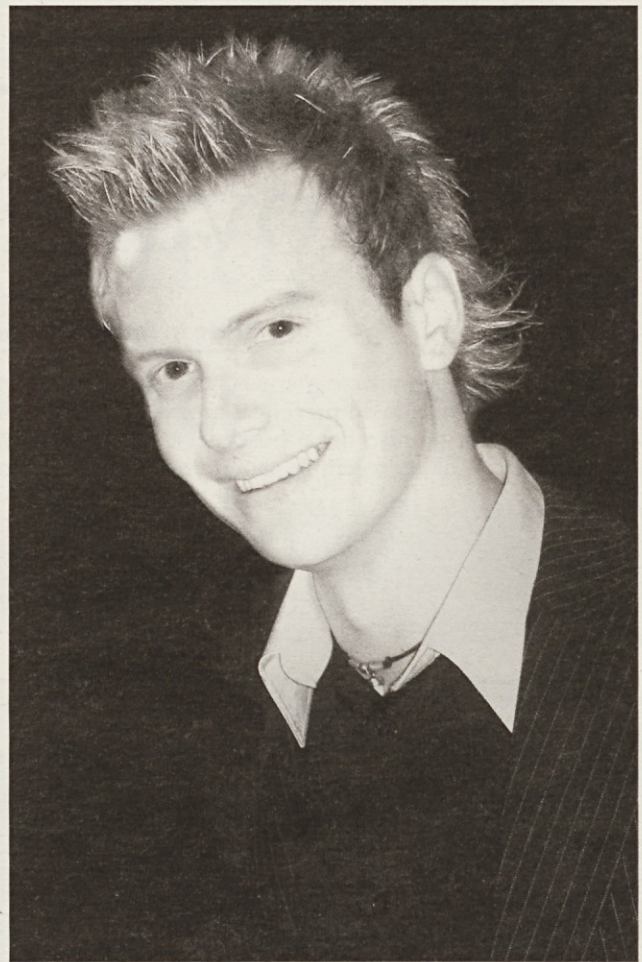
Klub delno financira država, vendar je delo članov povsem prostovoljno in ga opravljajo iz lastnega veselja. Imajo tudi dijaško sekcijo in se povezujejo s srednješolci prek njihovega predstavnika, Aleša Megliča, ki obiskuje 4. letnik Gimnazije Ptuj. V klubu deluje tudi posebni odbor za izobraževanje in zdaj tudi novi odbor za socialo, ki mu sedanjí predsednik pripisuje poseben pomen: »V teh časih nikakor ne smemo pozabiti na področje sociale, ki je nekoč v klubu že bilo pokrito, letos pa ga imamo namen ponovno obuditi in tako pomagati našim prijateljem, ki si zaradi raznih nesrečnih okoliščin sami ne morejo privoščiti izobraževanja, ki je danes največji ključ do uspeha.« Prvi korak so naredili že, ko so svoje prostore brezplačno odstopili staršem ptujske regije, ki so izgubili svoje otroke in se želijo enkrat mesečno srečevati ter si pomagati preboleti to žalostno izgubo.

Alen, ki je bil pred slabim mesecem izbran za predsednika z

enoletnim mandatom, načrtuje delovanje KPS-ja v prihodnje: »Moja vizija razvoja KPS-ja je, da še naprej delujemo na vseh področjih, ki zadevajo študente, torej na področju športa, izobraževanja, kulture, ter ne nazadnje zabave. Glavni izziv so novi projekti, kot so Terasa fest, poletni ulični festival, ki si ga Ptuj kot najstarejše slovensko mesto vsekakor zasluži, in seveda še kak projekt, ki bo letos prvič poživil dogajanje na ptujskih ulicah.«

Povedal je tudi, da se je za funkcijo predsednika odločil kandidirati predvsem zato, ker mu je veliko prijatelj izkazalo zaupanje in ker v klubu vidi kar nekaj potenciala, ki še ni izkoriščen. »Ker se zavedam, da nas različna mnenja bogatijo, bom vedno prisluhnil tistim drugačnim in si prizadeval, da sklenemo kompromise,« nam je obljubil Alen, ki mu poguma in idej za vodenje ne manjka.

Ena izmed uspešno izpeljanih idej še iz časa, ko je bil v klubu na položaju podpredsednika, je bila Kavarna Kluba ptujskih študentov, ki je pred kratkim praznovala svoj prvi rojstni dan in jo trenutno vodi Marko Kolarič. Tam se ne srečujejo samo študenti, ampak vsi mladi in mladi po srcu na raznih predstavah, koncertih, potopisih, pogovorih, bolj ali manj resnih, ob dobri kavi ali koktajlu. »Priznanje vsem nam, ki se trudimo in živimo s to kavarno, so zadovoljni obiskovalci, ki jih je iz tedna v teden več,« je dejal Alen. Dodal je še, da je zelo vesel, da je bila letos izvoljena ekipa, ki jo sestavlja kar nekaj novih obrazov, ti bodo v klub prinesli svežino in nov delovni zagon. Predsednik KPS-ja si želi tudi sodelovanja in povezovanja z mladinskimi in drugimi organizacijami in ponuja prostore kavarne vsem mladim, ki bi se želeli tam srečati ali

na primer organizirati kakšno okroglo mizo.

Enega izmed najbolje sprejetih projektov pa lahko pričakujemo v kratkem – na pustno soboto, 21. februarja, v športni dvorani Mladika. Posebej za to priložnost nam je Alen izdal nekaj podrobnosti: »Nastopila bo skupina Nude v kombinaciji z didžeji. Že ime Kurentanc nam pove, da je to tradicionalen ples v maskah, gre pa tudi za največjo študentsko zabavo v maskah, na kateri vsako leto nagrajimo najbolj inovativne pustne šeme, ne manjka pa niti krofov in kisle juhe.«

Na prepihu

Nesrečen je samo bedak

Kaj pravzaprav pričakujejo od nas? Od človeka? Poplava vademekumov za boljše življenje, da bomo vsi uspešni, v treh letih zaslužili prvi milijon, zlahka našli prijatelje in živeli složno v produktivni ljubezenski zvezi. Da se bomo pogovarjali, kajti komunikacija je ključ do uspeha, imeli pravočasno otroke, diplomirali in še in še. Vse to pa kakopak naredili in počeli z nasmehom, kot da je to najbolj naravno stanje, vse to bomo sprejeli z odobravanjem, kaj odobravanjem, sploh se ne bomo spraševali, ali je vse to sploh nam pisano na kožo. Kar koli drugačno od monogamne zveze je destruktivno, je rekel neki znanec, ko smo po službi v biljardni hiši kvantali ob pivu.

Piše: Barbara Ferčič

ali tako nič ne prispevajo.

Človek sploh ne sme več biti nesrečen. Sreča je naravno stanje, k temu moramo prav vsi težiti. Najprej bomo vrgli stran cigarete, nato beli sladkor, kakšno pivo neki po službi, a ste nori! Bel kruh – kaj je to? Le tu in tam kak kozarček vina. Delati v službi, kjer se vsi smehljajo, imeti otroke, ki niso težavni, sorodnike, ki se ne prepirajo zaradi denarja. Vam manjka motivacije, samozavesti? Na teh sto petintridesetih straneh najnovejše publikacije najdete odgovore na vse! Zraven dobite seveda še priročno darilo, paket kuhinjskih krp. Kajti le srečen državljani, je produktiven državljani. Nesrečni so lahko umetniki, pisatelji, poeti, slikarji, gledališčniki, glasbeniki, in podobna sodrga – ti so nujno zlo razvite, civilizirane družbe, a pametnega tako

No, in na koncu se dogaja izjemno simpatičen paradoks. Če si srečen, sicer izpolnjuješ državljansko dolžnost nositi nasmešek na obrazu, a te drugi ljudje neprestano grdo gledajo in se zmrdujejo nad tabo, češ, kaj je pa v njenem življenju tako lepega, da si prepeva v službi. In si želijo, da si nesrečen. Ker če si nesrečen, vzbujáš sočutje pri ljudeh, ti te lahko potem potolažijo. Saj so navsezadnje ljudje tako dobri in z zelo razvitim čutom za sočloveka – žalostnemu, nemara celo depresivnemu želijo takoj pomagati s toplo besedo, veleumnim nasvetom in jabolčnim štrudljem. Narobe svet, če mene kaj vprašate ...

Luka izza računalnika kuka

Januarske računalniške novosti

V Las Vegasu je bil tehnološko prazničen vikend. Geeki so cesto napolnili zaradi CES (Consumer Electronics Show), nekaj jih je zavilo še do MacWorlda.

Piše: Luka Cvetko

CES ima sloves največje razstave elektronike za prihodnje leto. Pa še tega velikana je picila ekonomska muha in nastal je v pomanjšani obliki – odrezali so mu nekaj prostora,

bilo je manj gostov in razstavljalcev ... Letos res ni nikogar osupnil, nagnetlo se je nekaj 3D-televizij (čeprav za gledanje še vedno potrebujete nadležna očala, določen kot gledanja, drago televizijo in posebej prilagojene filme, jih še vedno trpimo), telefonov, mini HD-kamer in projektorjev ... Iz zgornje lige je izstopil Palm, novi telefon Pre mu je določil vrnitev k milijonskim dobičkom. Gre za upognjen telefon s polno tipkovnico, novim touch grafičnim vmesnikom in »edino« novostjo – možnostjo poganjanja več aplikacij hkrati.

Kilometer ali dva stran je vladala žalost, saj je Apple na MacWorldu od zdaj naprej samo še spomin. Predstavili so novo

različico iTunesov, programov iWork in iLife ter tudi 17-inčni MacBook Pro. Svet je obkrožila še novica, da bo Steve Jobs vsakodnevno vodenje podjetja do junija prepustil drugim.

V Sloveniji se je dogajalo poimenovanje netbooka. Netko, spletnik, deskalnik ipd. so predlogi za izvirno, lepo, predvsem pa slovnično poimenovanje majhnih, e-pošti in internetu namenjenih računalnikov. Pri podjetju, ki je ime patentiralo za nek izdelek, so nas namreč opozorili, da smo že v preteklosti znali s tujkami in da je tako tudi prav (plošček, zgoščenska, prenosnik).

Dunaj – ceste, tlakovane s kulturo

Piše in foto: Uroš Sitar

Božično-novoletni prazniki so gotovo doživetje za vsakogar. Čeprav je od njih minilo že precej časa, se jih še kako radi spominjamo. Sicer pa niso nekaj posebnega samo prazniki, posebno zanimiv, da ne rečem že skoraj vsiljiv glede na vso

Pogled na Schönbrunn, rezidenco habsburških cesarjev

ponudbo, pa je čas pred njimi, torej ves december. Ker pa smo predbožični duh pri nas že dodobra okusili, smo se s prijatelji odločili, da doživimo delček tega še kje zunaj naših meja. Nekaj dni pred božičem smo se z eno izmed turističnih agencij za en dan odpravili na Dunaj.

Na pot smo šli že v zgodnjih jutranjih urah. Kaj hitro po

1683 med turškim obleganjem. Arhitekta Johann Bernhard Fischer von Erlach in Nikolaus Pacassi sta zaslužna za podobo, kakršno ima danes. Zgledovala sta se po palači francoskih kraljev v Versaillesu, v slogu dekorativnega baroka. Ko se sprehajaš ob tem mogočnem biseru, se res zamisliš, koliko ljudi bi lahko

živelo tu. Da gre za veliko zgradbo, dovolj jasno pove že podatek, da se za stenami skriva 1441 sob, od katerih so jih dvorani za življenje in sprejemanje gostov v resnici uporabljali le 390. Sicer pa so v njem še razkošne plesne dvorane, soba perzijskih miniatur in državna jedilnica. Ko smo že ravno pri jedi, za skoraj 1000 oseb, seveda večinoma ljudi, ki so delali za dvorjane, je skupaj kuhalo 139 kuhinj. Sob je toliko, da bi skoraj štiri leta lahko vsak dan spal v drugi. Schönbrunn pa obkrožajo tudi velik

park in vrtovi velikosti približno 20.000 arov, a jih zaradi časa našega obiska žal ni bilo mogoče videti v vsej njihovi lepoti. Dvorni arhitekt Johann Ferdinand Hetzendorfer von Hohenberg jih je dokončal leta 1770 in se pri tem zgledoval po parkih francoskega kraljevega dvora. Park se tako ponaša z brezhibno urejenimi drevesi in cvetličnimi gredicami, na katere so pozimi spominjali le dolgi trakovi zemlje, ki so obkrožali široke in dolge aleje. Seveda pa smo lahko občudovali tudi okrasne ribnike, vodnjake in številne druge skulpture. Palača in park sta od leta 1996 uvrščena na Unescov seznam svetovne

Nad mestom se mogočno dviga cerkev sv. Štefana.

tako in tako zasoljena kar povsod.

Ogleda vrednih stavb je na Dunaju še veliko, en dan je bil tako dovolj le za pokušino. Podrobneje bi se ga splačalo malce dlje raziskovati še kdaj. Seveda je vsaj po mojem mnenju takoj za Schönbrunnom nujno obiskati tudi Hofburg. Ta je bil kar 600 let, in sicer od 13. stoletja pa vse do leta 1918, uradni sedež habsburških vladarjev. Skozi stoletja se je samo še širil, saj je vsak cesar med svojo vladavino dal zgraditi kaj novega. Danes je to kompleks, v katerem najdemo kar 18 stavbnih kril, 54 stopnišč, 19 dvorišč in približno 2600 soban. V njem imajo danes sedež narodna knjižnica, zakladnica, španska jahalna šola, urada avstrijskega predsednika in državnega ministrstva. Izjemno zanimiva je tudi mestna hiša, zgrajena v letih 1872–1883 po načrtih nemškega arhitekta Friedricha Schmidta. Močno

Del uradnega sedeža habsburških vladarjev – Hofburg

državni meji nas je prvo pravo, večno zeleno božično vzdušje že pričakalo – sneg. Res ga je bilo le za vzorec, vendar je željo po hitrem prihodu na cilj le še podkrepil. Čeprav ga na Dunaju ni bilo, so mogočne zgradbe in urejenost mesta naredile svoj vtis, tako da snežinke niso bile več pomembne. Sicer pa nas je takoj zmotil močan mrzel veter, ki nas je silil, da bi se skrili nekam na toplo. Pregnal ga je vonj po kuhanem vinu, punču in cimetu. Ker so turistične agencije izkoristile arhitekturno mikavnost in še posebno predbožični čas, so se ljudje seveda množično odpravljali na takšne izlete. Skoraj povsod smo lahko slišali kakšen slovenski glas.

Sicer pa mesto za nas ni zanimivo kar tako, z njim smo povezani tudi zgodovinsko – in če se že to ne čuti vedno – gotovo vsaj kulinarčno, s tem se bo strinjal prav vsak. Dunaj kot glavno mesto Avstrije z 1,7 milijona prebivalcev leži na obeh bregovih reke Donave in je približno 40 kilometrov oddaljen od meje s Slovaško. Zvezna dežela Dunaj leži v zvezni deželi Spodnja Avstrija. Danes imajo tu sedež Organizacija Združenih narodov za industrijski razvoj, Organizacija držav izvoznice nafte, Mednarodna agencija za jedrsko energijo ...

Prvi pravi ogled, ki smo ga imeli in je še posebno vabljiv, je palača Schönbrunn, ta zagotovo pomeni enega najpomembnejših spomenikov. Od davnega leta 1860 je tudi ena izmed glavnih turističnih znamenitosti Dunaja. Ime izvira iz nemške besede, ki pomeni lepi vodnjak. Od 18. stoletja pa vse do leta 1918 je bil Schönbrunn rezidenca habsburških cesarjev. Zgodba posestva, na katerem danes stoji ta дворец, se je začela že veliko prej, in sicer leta 1569, a so se sledi prejšnjih gradenj zabrisale leta

dediščine. Tisti dan je bilo izjemno mrzlo, k temu je pripomogel veter, tako da so stojnice pred palačo prišle še kako prav, posebno tiste, na katerih so ponujali kuhano vino in punč. Omamen vonj je kar vabil. Čeprav pitje alkohola ob mrazu ni najbolj priporočljivo, saj povzroča zgolj umetno toploto, telesu pa ne pomaga veliko, je zgolj ta navidezni občutek nekoliko ogrel vse zbrane.

Po obisku Schönbrunna smo se z avtobusom odpravili na krožno vožnjo po mestu. In res, kamor koli se ozreš, lahko najdeš zgradbe, ki jim lahko pripišeš zgodovinsko vrednost. Karl Kraus je za Dunaj zapisal: »Ceste Dunaja so tlakovane s kulturo, kot so druga mesta tlakovana z asfaltom.« Temu lahko samo pritrdimo. Stavbe in palače kažejo poteze baroka in tudi modernejših arhitekture. Ko se tako voziš po ulicah, lahko resnično opaziš, kako se prepletajo pečati različnih stoletij. Morda so ravno zdajšnji prehranjevalni trendi, kot so restavracije iz Azije, kebabi in ameriške restavracije s hitro prehrano, tisti, ki kažejo na čas, v katerem smo. Seveda pa vse to še zmeraj ne more prekositi številnih domačih specialitet – dunajskega zrezka, njihovega piva. Če pa si ljubitelj sladice, ti bo Dunaj prav gotovo še bolj všeč, saj je mogoče v središču mesta, v hotelu Sacher, okusiti in tudi kupiti znamenito torto ter razno drugo pecivo. Od sladkanja te morda lahko odvrne le cena, ki pa je

Mestna hiša, ki zvečer kot večina stavb zažari v soju nešteti luči.

spominja na kakšno cerkev, prav pred njo pa se je dogajal največji predbožični vrvež. Podobno kot pred Schönbrunnom so tudi tukaj imeli postavljene stojnice z že znano predbožično ponudbo, svoje pa so brez dvoma dodala še okrašena drevesa, katerih lučke v obliki srčkov, sladice in drugega so zvečer zasijale v vsem sijaju.

Nedvomno priporočam tudi ogled državne opere, katedrale sv. Štefana, muzeja lepih umetnosti, Mozartove hiše, umetnostne dvorane Dunaja, muzeja moderne umetnosti, dunajske filharmonije ...

To je vsekakor mesto, ki za ogled zahteva veliko časa, če želite videti vsaj nekaj najpomembnejših arhitekturnih in drugih znamenitosti.

Koncert: Robert Ožinger trio

Saksofonist Jaka Ahavčevčič, kontrabasist Luka Herman Gaiser in pianist Robert Ožinger sestavljajo zasedbo, ki igra večinoma jazz z dodatki etna, šansonov in funka.

16. januarja smo jih imeli priložnost slišati v Kavarni KPŠ, kjer so preigravali predvsem jazzovske standarde. Ker so tik pred izdajo avtorske plošče, obljubljajo, da jih bomo lahko v kratkem spet slišali na Ptuj, morda februarja ali marca.

Piše: K. J.

Robert je med drugim tudi učitelj klavirja na ptujski glasbeni šoli, Luka ima v CID-u tečaj bas kitare, Jaka pa je iz Dobropolja in igra v Big Bandu Dom. Spoznali so se kot študenti glasbenega konservatorija v avstrijskem Celovcu in skupaj igrajo že približno štiri leta. Vsi imajo za sabo že dolgo glasbeno zgodovino z izkušnjami igranja v tujini, Robert se je v preteklosti udeleževal že številnih seminarjev priznanih ustvarjalcev, kot sta Reggie Workman in Dejan Pecenko. Igral in sodeloval je s številnimi glasbeniki in skupinami, med drugimi z avstrijsko blues zasedbo Thanx in tudi Samom Šalamonom. Triu se včasih priključi tudi bobnar Bojan Kerhlanko. Veselimo se že njihovih avtorskih komadov, ki nam bodo predstavili trdo delo treh mladih ustvarjalcev; njihovo glasbo bi namreč lahko postavili na malo višji umetniški in kakovostni nivo. Če pa vas zasedba bolj zanima, se lahko obrnete tudi na Marka Korošca, učitelja kitare v CID-u, ki z njimi že od nekdaj tesno sodeluje.

Kurentovanje na Ptuj 2009: Bolj staro, bolj noro dobro

Tudi letos bo Ptuj v februarju oživel, kot lahko oživi le v času kurentovanja – zgodovinsko mesto se spremeni v mesto mask in kurenti po ulicah preganjajo zimo. V tem obdobju smo lahko kar koli na svetu si želimo biti in v maski nam je dopuščena tudi kakšna vragolija, če se našemimo tako, da nas nihče ne prepozna.

Piše: K. J.

Karnevalska dvorana bo letos tako kot lani na Vičavi od 14. do 24. februarja, 14. pa lahko na mestnih ulicah spremljamo tudi otvoritveno povorko. Osrednji dogodek slovesnosti ob odprtju bo predaja oblasti župana dr. Štefana Čelana princu karnevala, že desetemu po vrsti, ki se tokrat imenuje Vegan Turniški, plemeniti Thurn in Valsassina. Ta bo tako med pustovanjem prevzel oblast v mestu.

Dogajanje na Mestnem trgu bo potekalo od 15. do 19. februarja med 17. in 19. uro ter 20. in 23. februarja med 17. in 19. uro. Nastopali bodo učenci osnovnih šol, kulturna društva, pihalni orkestri, učenci Glasbene šole Ptuj, etnografska društva, skupine kurentov in karnevalske ter folklorne skupine, ljudski pevci in godci ter drugi. Vsak dan bodo tudi predstave za otroke v izvedbi pouličnih gledališč, žonglerjev in drugih animatorjev. Mestne ulice bodo v duhu mask živele vse do pokopa pusta in predaje oblasti princa karnevala nazaj županu Mestne občine Ptuj, kar se bo zgodilo na pustni torek, 24. februarja.

Dogajanje bo na pustno soboto popestril tudi projekt Kluba ptujskih študentov Kurentanc ali ples v maskah v športni dvorani Mladika, kjer bodo nastopili zasedba Nude in didžeji. Plesalo se bo pod geslom Se vidimo, če se prepoznamo.

Bodite del sveta mask in doživite z nami utrip norčavega Ptuj! ☺

Foto: Andrej Lamut

Čuj, eni pa v Maribor f šolo hojijo

Vprašati ...

»Zakaj pa si se odločila ravno za Maribor? Kaj na Ptuj nimajo šol? Ali se zavedaš, da vsak dan zapraviš skoraj dve uri za vožnjo? Ali ni zgodnje vstajanje naporno? Kdaj pa se učiš? Kaj se ti je že uspelo izgubiti v Mariboru?« To so prežvečena, klasična, skoraj šablonska zasliševanja, ki spremljajo vsakega mladega ptujskega fazana, odločenega, da bo znanje nabiral v šolah mariborskega gozda.

Piše: Eva Kračun

Čeprav mi namen teh poglobljenih izpraševanj, še posebno s strani znancev, ki so odgovore nanje slišali najmanj dvakrat, ni bil nikoli popolnoma jasen, predvidevam, da gre zgolj za izkazovanje vljudnosti, zanimanja ali pretirano radovednost. Da ne celo soljenje pameti?

Kakor koli, po nekaj prvih poletih iz ptujskega v konkurenčni gozd bi veliko raje trikrat opisala zdrave družine in novosti pri sosedih. Za radovedneže je bilo to vprašanje nekaj tako mimogrede, da hitreje mine čas. V neprilagojeni živalci, ki se obremenjuje z odkrivanjem novega okolja, osvajanjem

besed, zgodnjim vstajanjem, iskanjem novih prijateljev in prenašanjem radosti vožnje, pa lahko, govorim iz lastnih izkušenj, vzbudi dvome, ali je njeno dejanje smiselno, pravilno, vredno. Včasih sem v takšni situaciji kar obmolknila, ker preprosto nisem imela več volje izustiti socialno zaželenega odgovora: »Ne vem, upam, da mi bo tam bolj všeč.«

Molči. Hmm ... Odlično, zdaj je pa užaljena! Da bi sogovornik popravil vtis, podreza: »Kaj je tam kak fant ...?« Zdaj mi že preseda, zato ga osrečim z besedami, ki jih najbrž želi slišati. Zajedljivce je vse skupaj seveda že zdavnaj pozabil, jaz pa vseeno nisem začela dvomiti o smislu mučnih vstajanj in voženj, ampak sem razmislila, ali je odločitev o izbiri šole

resnično stvar vseh znancev, ali bodo oni namesto mene vstajali sredi noči, iskali nove prijatelje? Ne razumem, zakaj skromen: »Ne vem, tam mi je bolj všeč,« ne izpolni njihovih pričakovanj.

Ali je res tako težko reči: »Zanimiva odločitev, boš videla, da ti bo všeč in se boš hitro navadila. Želimo ti vse dobro, lepo, da razmišljaš s svojo glavo in se ne ustrašiš izzivov.« Tako bi lahko še vedno ostali vljudni, ohranili stik s prestrašenim fazotom in postali eden od številnih, ki je lagal, da bi osrečil.

Center interesnih dejavnosti Ptuj
Osojnikova 9, SI – 2250 Ptuj
tel. 780 55 40 in 041 604 778
www.cid.si cid@cid.si

Program v februarju 2009

Klubski program

petek, 6. februarja 2009, ob 19. uri

POTOPIS: KAŠMIR IN LADAK

Popotnik Gregor Tavčar pravi, da je potovanje v indijsko Himalajo le za aktivne in da je to krasen del sveta za preživljanje vročega poletja. Neverjetna gorovja, še lepše doline, trekingi po lunarni pokrajini, kolesarjenje, rafting, budistične gompe in stupe, hindujski templji, življenje v čolnih na kašmirskem jezeru ... Budistični Ladak ponuja neverjetno izkušnjo. Takšno potovanje ostane v srcu za vedno!

petek, 13. februarja 2009, ob 20. uri

V PETEK VAS RAZVAJAMO:

Od Louisa Armstronga JAZZ do Johna Coltrana ali Kako so nam ušesa plahutala v ritmu Program petkovega klubskega druženja ob dobri glasbi je oblikoval Janko Košan, poznavalec in zbiralec angažirane glasbe 20. stoletja. Poslušali bomo tako izbrane posnetke s komentarjem kot muziciranje v živo, ki ga bosta izvedla kitarist Marko Korošec in pevka Karmen Zinrajh. Ob mizicah s prigrizkom in ... Vstopnine nil!

sobota, 14. februarja 2009, ob 20. uri
METAL KONCERT: NOB, SEPTIC SCUM, VULVATHRONE

NOTHING OVER BEER

Trenutno najstarejša še delujoča ptujska zasedba nove metalske generacije. Ozy, Mort in Marko postrežejo s kombinacijo death metala, funka, jazza in drugih zvrsti. Znani so še po svoji kritičnosti in humornih vložkih, tako da jih preprosto ne smete zamuditi.
www.myspace.com/nobband

SEPTIC SCUM

Prihajajo iz Sevnice in so zagovorniki pristnega starega death metala z začetka devetdesetih, pomešanega z grindcorom. Že po nekaj koncertih so bili ocenjeni kot najperspektivnejša zasedba death metala/grinda v Sloveniji.
www.myspace.com/septicscumgrind

VULVATHRONE

Murskosoboška zasedba, ki je že dobro znana pri slovenski in tuji publiki. Izdali so prvi album in igrali z velikimi imeni grindcora, kot sta npr. Dying Fetus in Lividity. V svojih besedilih govorijo o nazadnjaškem odnosu ljudi do spolnosti, na svojih nastopih pa poskrbijo tudi za obilico smeja.
www.myspace.com/vulvathrone

petek, 20. februarja 2009, ob 18. uri

Odprtje razstave UJETE MISLI SPOMINA

Likovni ustvarjalec Gregor Samastur o

svojem tokratnem projektu pravi: »Po dvajsetih letih zvestobe slikarskemu platnu, paleti in čopiču sem v zadnjem obdobju v sebi nekako začutil potrebo in željo po drugih, drugačnih izraznih možnostih v svojem umetniškem ustvarjanju, ki jih nudijo drugi materiali, saj lahko z njimi dvodimenzionalno ploskev zamenjam s trodimenzionalnostjo. Na tej razstavi se bom javnosti prvič predstavil z novimi skulpturami, za katere lahko rečem, da so nastajale kot drobne sestavljanke mojih misli, spominov, ujetih v les, glino, mavec in barvo.«
Avtorja in razstavo bo predstavil akademski slikar Dušan Fišer.

petek, 27. februarja 2009, ob 20. uri
SAMO ŠALAMON TRIO, feat. MICHEL GODARD & ROBERTO DANI

www.samosalamon.com

Samo Šalamon – kitara

Michel Godard – tuba, serpent, električni bas

Roberto Dani – bobni

Novi projekt Sama Šalamona, »nega najbolj talentiranih in kreativnih kitaristov ter komponistov mlajše generacije v svetu jazz« (Penguin Guide to Jazz), je neke vrste zvezdniška zasedba evropskih jazz glasbenikov, v kateri je najboljši tubist na svetu, Michel Godard (Francija), in eden najboljših ter najbolj iskanih evropskih bobnarjev, Roberto Dani (Italija). Projekt bo predstavil tako nove kompozicije kot tudi starejše skladbe Sama Šalamona, ki so mešanica modernega jazz v kombinaciji s komponirano in improvizirano glasbo.

Vstopnina: dijaki in študentje 3 EUR, odrasli 5 EUR.

Skupnostni programi

sreda, 4. februarja 2009, ob 14. uri
ZASEDANJE MEDOBČINSKEGA

OTROŠKEGA PARLAMENTA

Zasedanja na temo Ljubezen in spolnost se bodo udeležili predstavniki osnovnih šol z območja Upravne enote Ptuj, njihovi mentorji in ravnatelj. Skupaj ga pripravljamo DPM Ptuj in CID Ptuj. Po razpravi bodo mladi parlamentarci izbrali dva predstavnika, ki jih bosta zastopala na zasedanju 10. nacionalnega otroškega parlamenta.

ponedeljek, 23. februarja 2009, od 16.30 do 18.30 v karnevalski dvorani

VELIKA OTROŠKA MAŠKARADA

Maškarado skupaj z organizatorji Kurentovanja pripravljamo CID Ptuj in DPM Ptuj. Z otroki se bodo zabavali Romana in njeni glasbeniki. Veseli klovn bodo ob plesu in glasbi podelili nagrade najbolj izvirno našemljenim družinam in skupinam. Otroci imajo brezplačen vstop, k maskiranju pa vabimo tudi starše!

Zimske počitnice

od ponedeljka, 23. februarja, do petka, 27. februarja 2009, od 10. do 12. ure

ponedeljek: OBLIKOVANJE

ZIVALSKIH MASK

torek: PUSTNO LIČENJE IN

SKUPINSKE IGRE

sreda: IZDELOVANJE NAKITA –

ZAPESTNIC, OGRIC, UHANOV

četrtrek: TURNIR V NAMIZNEM

TENISU S PRAKTIČNIMI

NAGRADAMI

petek: IGRE SPODBUJANJA VSEH

PETIH ČUTOV

Potrebne so predhodne prijave, ki jih zbiramo vsaj en dan pred posamezno aktivnostjo.

Delavnice bo vodila Aurelie Aguetaz, prostovoljka iz Francije, s pomočjo mladih prostovoljcev iz Ptuja. Sodelovanje je brezplačno!

Prostovoljstvo

Zbiramo:

- ekipo mladih prostovoljcev, ki bo animirala otroke na otroški maškaradi
- in prostovoljce, ki jih zanima vodenje ustvarjalnih delavnic med zimskimi počitnicami.

Pokličite!

Neformalno učenje

Še vedno se je mogoče prijaviti na/v:

- **ELEKTRO DELAVNICO**
- **NOVINARSKO SKUPINO**
- **LITERARNO SKUPINO**
- **TEČAJ IGRANJANA AFRIŠKE**

BOBNE – DJEMBE

NOVO!

POGOVARJAMO SE FRANCOSKO

Neformalno učenje francoščine je namenjeno osnovnemu sporazumevanju. Vodila ga bo Aurelie Aguetaz, Francozinja, ki dela v

programu EVS v CID. Tečaj je namenjen tistim mladim, starejšim od 14 let, ki bi radi usvojili osnove, in vsem, ki so se že kdaj učili francoščino in bi jo radi ponovili. Program bomo začeli v februarju, enkrat tedensko po eno uro. Prijave zbiramo do konca januarja oziroma do zapolnitve mest. Kotizacija za en mesec je 15 EUR.

NOVO!

NADALJEVALNI TEČAJ ŠPANSČINE

V februarju se bo začel 30-urni nadaljevalni tečaj za vse, ki so uspešno opravili začetni tečaj špansčine oziroma usvojili osnovno znanje. Vodila ga bo Mojca Petrovič, prof. španskega jezika. Srečanja bodo ob sredah ob 17. uri. Cena nadaljevalnega tečaja je 60 EUR. Prijave sprejemamo do konca januarja oziroma do zasedenosti mest.

Mednarodno sodelovanje

PROJEKT RAFFAELLO – S partnerji iz Italije, Nemčije, Grčije in Turčije razvijamo modele spodbujanja lastne ustvarjalnosti mladih v besedi, gibu in neposrednem stiku z gledalci, ne prek elektronskih medijev. Projekt se bo nadaljeval junija s festivalom v Nemčiji in sklenil decembra z lokalnimi prireditvami v vseh sodelujočih mestih.

MEDNARODNA IZMENJAVNA PTUJU

– Zbiramo ekipo mladih, ki bo oblikovala program izmenjave na področju ustvarjanja z naravnimi materiali, zvoki, glasbo in gibom med poletnimi počitnicami na Ptuj. Vabljeni mladi od 17. do 25. leta!

Odpiralni čas

- Od ponedeljka do petka od 9. do 18. ure,
- kavarna, ki jo vodi Klub ptujskih študentov, je odprta med klubskimi dogodki od 18. ure.

Tečaji, delavnice, seminarji in druge oblike dela se izvajajo tudi zunaj tega časa.

Čas brez organiziranih dogodkov je namenjen druženju, igranju namiznega tenisa, pikada, družabnih iger, poslušanju glasbe, zabavi ter pobudam mladinskih skupin in organizacij, ki lahko prostore in opremo koristijo brezplačno.

Mladi, ki imate idejo za dogodek, zabavo, projekt – oglasite se v CID Ptuj!

Kolofon

Številka 4

Letnik 2

Datum izida: 31.1.2009

Kraj izida: Ptuj

Cidopis je glasilo Centra interesnih dejavnosti Ptuj.

Izdal: CID Ptuj

Zanj: Aleksander Kraner

Naklada: 400 izvodov

Foto na naslovnici: Andrej Lamut

Tiskarna: Grafis

Urednica Cidopisa in mentorica novinarske skupine v Centru interesnih dejavnosti: Polona Ambrožič

Oblikovalec in tehnični urednik: Andrej Lamut

Novinarji: Andrej Lamut, 17 let, gimnazijec; Barbara Ferčič, 23 let, absolventka; Eva Kračun, 16 let, gimnazijka; Jasmina Kokol, 16 let, gimnazijka; K.J., 17 let, gimnazijka; Luka Cvetko, 13 let, OŠ Velika Nedelja; Maja Kračun, 24 let, absolventka; Maruška Samobor Gerl, 22 let, študentka; Uroš Sitar, 21 let, študent; Živa Rokavec, 21 let, študentka.

Lektorici: Barbara Ferčič in Maja Kračun